

Όσιος Μακάριος ο Αιγύπτιος, ο ακατάβλητος ασκητής

[/ Το Συναξάρι της Πεντηκοστής / Συναξαριακές μορφές](#)

[Άννα Ζαχαράκη](#)

Ο Όσιος Μακάριος ο Αιγύπτιος γεννήθηκε το 301 και καταγόταν από την Θηβαΐδα της Αιγύπτου. Λεγόταν και Μέγας καθώς ήταν προγενέστερος και μεγαλύτερος από τον σύγχρονό του Όσιο Μακάριο τον Αλεξανδρέα. Έζησε στα χρόνια του Θεοδοσίου του Μεγάλου και από νεαρή ηλικία αγάπησε την αρετή και υπήρξε καθ'όλη τη διάρκεια της ζωής του άμεμπτος. Σε ηλικία 30 χρόνων αποσύρθηκε στην έρημο της Νιτρίας στη Συρία, όπου και παρέμεινε για 60 ολόκληρα χρόνια και απέκτησε μεγάλη φήμη για τον ασκητικό του βίο και τις άλλες θαυμαστές αρετές του. Υπήρξε μαθητής του Αντωνίου του Μεγάλου ενώ σε ηλικία 40 ετών έλαβε το αξίωμα της ιεροσύνης και λόγω της ενάρετης ζωής του αξιώθηκε από τον Θεό να λάβει το χάρισμα της θεραπείας των ασθενών και της προφητείας.

Ο Όσιος Μακάριος υπήρξε γέννημα θρέμμα της ερήμου. Για να είναι, λοιπόν, απερίσπαστος και να βρίσκεται σε συνεχή επικοινωνία με τον Θεό, έσκαψε ο ίδιος και άνοιξε μια υπόγεια στοά. Στην άκρη της στοάς διεύρυνε το χώρο και διαμόρφωσε ένα σπήλαιο. Έτσι, είχε τη δυνατότητα, όταν προσέρχονταν σε αυτόν πολλοί άνθρωποι και τον ενοχλούσαν, να κατεβαίνει στη στοά και μέσω αυτής να πηγαίνει στο σπήλαιο και να κρύβεται, ώστε να μην μπορεί κανείς να τον βρει.

Μάλιστα, ο ίδιος χρημάτισε ιερέας των λεγόμενων κελιών. Υπήρξε υπόδειγμα εγκράτειας και υπομονής και έτσι προικίσθηκε και με το χάρισμα της θαυματουργίας. Τις αρετές του τις θαύμασε και ο Μέγας Αντώνιος, ο οποίος είπε: «Ιδού, επαναπαύθηκε επί σε το Πνεύμα το Άγιον και στο εξής θα είσαι κληρονόμος των αγώνων μου». Κάποτε βέβαια, ο Όσιος ενοχλήθηκε από το δαίμονα της πορνείας και, προκειμένου να τον εξουδετερώσει, κατέφυγε σε ένα εντελώς έρημο και ελώδη τόπο, όπου παρέμεινε για 6 μήνες. Εκεί υπήρχαν πολύ μεγάλα κουνούπια, σαν σφήκες, τα οποία καταπλήγωσαν με τα τσιμπήματά τους ολόκληρο το σώμα του. Όταν, λοιπόν, επέστρεψε στο κελί του, αναγνωριζόταν μόνο από τη φωνή του,

καθώς το πρόσωπο και το σώμα του είχε παραμορφωθεί σε μεγάλο βαθμό.

Κάθε φορά που ο Όσιος αντιλαμβανόταν ότι κάποιος επιτελούσε ένα σπουδαίο ασκητικό αγώνισμα, υποκινούμενος από έναν Άγιο ζήλο, τον μιμείτο και έκανε και αυτός το ίδιο αγώνισμα. Έτσι, όταν άκουσε ότι οι Ταβεννησιώτες μοναχοί, καθ' όλη την διάρκεια της Τεσσαρακοστής, έτρωγαν άβραστο φαγητό, πήρε την απόφαση και επί επτά χρόνια δεν έφαγε κανένα μαγειρευμένο φαγητό. Τρεφόταν μόνο με λάχανα ωμά και όσπρια. Επίσης και τον ύπνο του αγωνίσθηκε να περιορίσει στο ελάχιστο. Και, για να το κατορθώσει αυτό, δεν μπόηκε κάτω από στέγη επί είκοσι ολόκληρα ημερόνυχτα, φλεγόμενος από τον καύσωνα της ημέρας και ξεπαγιάζοντας από το ψύχος της νύχτας.

Κάποια φορά ο Όσιος καθόταν στην αυλή και έλεγε ωφέλιμους λόγους στους παρευρισκόμενους εκεί Χριστιανούς. Τότε μια ύαινα, αφού πήρε το νεογνό της, το οποίο ήταν τυφλό, πλησίασε τον Άγιο και το έριξε στα πόδια του. Εκείνος, αφού έφτυσε στα μάτια του ζώου, του χάρισε το φως. Έτσι, θεραπευμένο πλέον, το πήρε η ύαινα και έφυγε. Την επόμενη μέρα, επέστρεψε στον Άγιο, φέρνοντάς του από ευγνωμοσύνη μια μεγάλη προβιά για στρώμα. Εκείνος όμως είπε: «πράγματα προερχόμενα από αδικία εγώ δεν τα δέχομαι».

Ο Όσιος Μακάριος εξορίστηκε σε προχωρημένη ηλικία σε νησίδα του Νείλου από τον Αρειανό Επίσκοπο Αλεξανδρείας Λούκιο και κοιμήθηκε με ειρήνη σε ηλικία 90 ετών το έτος 391 μ.Χ. Η μνήμη του τιμάται στις 19 Ιανουαρίου.

<http://bit.ly/1hAltqh>